

Bram Vermeulen, Maria

Kijk haar daar zitten, alleen in het park
Je kunt haar daar elke dag vinden
Haar mond beweegt, maar zonder geluid
Als ze praat met onzichtbare vrienden

Naast haar puilen haar tassen uit
Vol met belangrijk bezit
Ze zoekt in haar jas naar ze weet niet wat
Maar weet zeker dat het er is

Kijk haar daar zitten, vuil op de bank
Ze likt aan een oud stuk papier
Een zak waar nog wat mayonaise aan zat
En ze drinkt uit een lege fles bier

Ze weet allang niet meer dat ze bestaat
Of dat ze Maria heet
Wat doet het ertoe wat ze gisteren deed
Of dat er een morgen is
Ze zit op de bank en kijkt naar het park
Wat haar betreft, is er niets mis

Kijk hoe ze zit in een wolk van vuil
Een asbakhond ruikt aan haar handen
Ze kijkt naar hem maar herkent hem niet
Dan lacht ze hard zonder tanden

Verdomd, ze zingt een of ander lied
Het lijkt nog het meest operette
Opeens staat ze schreeuwend recht overeind
Kwaad op iemand die ik niet zie

Ze weet allang niet meer dat ze hier leeft
Of dat ze Maria heet
Wat doet het ertoe wat voor werk ze deed
Of wie ze wel helemaal was
Ze zit op haar bank en kijkt naar het park
En de wereld past in haar tas

Ze weet allang niet meer dat ze bestaat
Of dat ze Maria heet
Wat doet het ertoe hoe laat of het is
Of dat de zon schijnt vandaag
Ze zit op haar bank en kijkt naar het park
En heeft geen enkele vraag

Kijk hoe ze zit, met drie jassen aan
Haar voeten zijn bloot in haar sloffen
Ze leest in een krant van vorig jaar
Daar raakt ze nooit mee klaar

Kijk haar daar zitten, op haar bank
Binnen een uur is het donker
Dan legt ze de krant dwars over haar hoofd
En slaapt er ijskoud onder

Ze weet allang niet meer dat ze bestaat
Of dat ze Maria heet
Ze droomt dat ze vliegt, hoog in de lucht
Ze zwaaien en zij zwaait terug
Ze ligt op haar bank onder haar krant
En elke droom, die is waar

Kijk haar daar liggen, onder haar krant

Ze vliegt met gemak naar de maan